

care a basului Paul Basacopol, burlescul izvorind astfel de la sine, neforțat. Și restul distribuției se integrează acestui spirit novator. Junele prim, tenorul Alexandru Badea, apare ușor pierdut și năucit în fața inventivității celor două aliate, dar, odată intrat în joc, se integrează mecanismului farsei. În timpul consultului, cei patru doctori, interpretați de Cornel Tudosie, Imre Schipp, Nicolae Raičiu și Sever Barnea, stau gospodărește la o șuetă pe teme cu totul extramedicale. Aici ne-am amintit cu plăcere o mai veche montare cu același titlu a lui A. I. Arbore, din care un joc subtil al pălăriilor doctorilor rămîne ca un moment antologic.

Scenografia lui Silviu Ioniță rimează cu regia, amplificându-i sursele. Deco-

rul reprezintă ventriculele și auriculele unei inimi uriașe. Și tot în formă de inimă apare o oglindă ce domină scena, o oglindă a mesei de operație, căci — nu-i așa? — amorul este doctor. Dirijorul Aurel Niculescu a cerut mult unei orchestre ce a apărut depășită de dificultatea partiturii. La rîndul ei, coregrafa Adina Cezar a montat în același limbaj modern scene dansante, pline de savoare.

Este **Amorul doctor** un autentic spectacol de operă? Întrebării malițioase pe care ar putea-o pune unele spirite conservatoare îi răspund afirmativ, cu talentul și detașarea proprii tinereții biruitoare, studenții Conservatorului bucareștean și regizorul Anghel Ionescu Arbore.

Cristian MIHĂILESCU

Teatrul în presa de acum un veac septembrie 1887

Rînd pe rînd, se închid grădinile de teatru: **Orfeu, Stavri**, în urmă **Dacia**. Aici, trupa lui Al. L. Bobescu mai reprezintă citeva opere. În septembrie, străbunicii nu mai gustau teatrul. Se deschideau cramele. ● Ziarul **Națiunea** incurajează **Socletatea dramatică** a primei scene: „Repertoriul e foarte variat și interesant. Publicul va încuraja desigur, cu multă bunăvoință, oslenelile ce-și dă Direcțiunea pentru menținerea prestigiului teatrului românesc“. Caldă publicitate înaintea primului gong al stagiunii Teatrului Național. Ambițiile sînt mari. Directorul C. Stăncescu anunță titluri din încă tînăra dramaturgie națională. Citim, tot în **Națiunea** (13 sept.): **Fintina Blanduziei. Răzvan și Vidra, Despot-Vodă, O scrisoare pierdută**. Lista repertorială e lungă, dar se poate detașa, dintre melodrame și piese de salon, un adevărat „ciclu Shakespeare“: **Hamlet, Macbeth, Richard III, Ro-**

meo și Julieta, Othello. Un repertoriu clasic — național și universal — sprijinit pe o tripletă de aur: C. Nottara, Grigore Manolescu, Aristizza Romanescu. ● Din Brașov, „corespondentul nostru“ (al ziarului **Națiunea**) anunță sfîrșitul încercatului de glorie Iacob Mureșanu, membru fondator al **Astrel**, corifeu al artelor din Ardeal, un împătimit al teatrului de diletanți. Unul din marea generație care a visat Teatrul Național transilvan. Ziarul **Unirea** din 16 septembrie forțează o notă care sună plăcut în vremea cînd se afirma dramaturgia originală: „Ar fi bine ca tinerii cari se ocupă cu literatura dramatică să mai facă și iarna aceasta o încercare și să vadă dacă operele lor se vor mai pune spre păstrare în cancelaria secretariatului“. Avertismentul lui Kogălniceanu de la 1840 e încă valabil: „tracțiunile sufocă spiritul național“. ● La 26 septembrie, s-a deschis stagiunea Naționalului cu drama **Ovidiu** de V. Alecsandri. Bardul a scris un întreg act, devenit înfiuș, a redistribuit unele tirade de-a lungul actelor, a suprimat versuri. E versiunea definitivă a piesei. Cu C. Nottara (Octavian August), Grigore Manolescu (Ovi-

dium), Aristizza Romanescu (Iulia), Vasile Leonescu, St. Iulian, Iancu Niculescu, Maria Ciucurescu etc. ● Cum arăta sala Naționalului la deschiderea stagiunii de acum un veac? Transcriem din ziarul **Națiunea** (30 septembrie): „Sala era plină. Aici mai cu seamă am putea spune că se băgase prea multă lume, care, gratis ori pe parale, făcea un zgomot asurzitor, aplaudind cînd pe autor, cînd pe artiști, cînd chiar pe dl. Hubsch, șeful orchestrei și provocînd adesea hilarități, nepotrivite nici cu felul piesei ce se juca, nici cu gustul celorlalți nemuritori... Faptul de a chema pe autor după sfîrșitul fiecărui act devenise în adevăr obositor și pentru dl. Alecsandri, care era nevoit să-și părăsească locul din lojă spre a se prezenta publicului, și pentru o mare parte din spectatori teatrului, care ajunseseră să-și închipuiască că prezintarea autorului pe scenă face parte integrantă din scenariul piesei din nou aranjat și adăugat“. În ziarul **Unirea** (30 septembrie), citim că „Dl. Manolescu a făcut un studiu amănunțit asupra morții lui Ovidiu și a fost cit se poate mai natural“.

I. N.